

ТЕКРЫ 1952 ЛЪЛЦА

1

МА
ДА
Я

МИЖНАРОДНАЕ
СВЯТА ПРАЦОУНЫХ
УСЯГО СВЕТУ!

№4

СІНІЧКА

Верш дзяткора

ЯЗЭПА ЖАГАЛКОВІЧА

Сінічка-невялічка
Па галінках сканала,
Сабе есьці шукала,
Ды сіло спаткала.
А дзеці ў хаце сядзелі,
Праз ванно глядзелі.
— Гэй, сінічка, глядзецце!—
Закрычалі ўсе дзеці.
І бягом ляцяць,
Наб сінічку забраць.
Сінічку забралі
Ды ў клетку загналі.
Сінічка засумавала,
Ні ела, ні сьпявала.
Дзецям шкода стала...
Тады ўзялі дзеткі
Адчынілі клетку.
Сінічка паляцела
І весела запела.

ЧАХАРДА

з прыгодамі

(жарт)

29
6
ШТОМЕСЯЧНАЯ ЧАСОПІСЬ ДЛЯ МЕНШЫХ ДЗЯЦЕЙ

ІСКРЫ І ВІСЛАЦА

ОРГАН

ЦН ЛКСМБ І
НАРНАМАСЪВЕТЫ

Год выдання 2-гі

Умовы падпіскі:

На 1 месяц . . . 15 к.
На 3 м-цы . . . 45 к.
На 6 м-цаў . . . 90 к.
На 1 год . . . 1 р. 80 к.

№ 4 Красавік 1930 г.

Адрас рэдакцыі і канторы:

Менскі, Комсомольская, 28

Літр. 1930 г.

Акт № 11 286

Сёння радасьць поўніць грудзі,
Сёння людзі, ўсюды людзі...

Сёння вольны Май цьвіце,
Сёння сьвята ўсіх дзяцей!

1-е МАЯ—СВЯТА ПРАЦОЎНЫХ.

КОЖНЫ год дзеці разам з бацькамі і ўсімі старэйшымі радасна сустракаюць і праводзяць 1-шы Май. Няма такога другога свята для дзяцей, як 1-шы Май. Вясна, многа сонца, цёпла і прыгожа...

Але ці ўсе дзеці ведаюць—чаму мы сьвяткуем 1-е Мая? Мусіць, не.

Ужо вельмі даўно рабочыя пачалі дамагацца ад багатых уладароў фабрык палёгка і правоў. Праца на фабрыках была пакутнаю справаю. Чалавек ня мог вытрымліваць такой цяжкой працы. Рабочыя ўзьнімалі голас пратэсту супроць эксплёатацыі.

Але вядомая рэч, што адзін чалавек нічога ня можа зрабіць,

дзеці ПРАЦОЎНЫХ УСІХ НАЦЫЙ—
НАШЫ СЯБРЫ.

Татарын і грузін.

нічога не даб'ецца. Яго за сьмелае слова, за пратэст закуюць у кайданы, кінуць у брудную турму ці пашлюць на катаржную работу.

Змагацца з уладарамі фабрык за свае правы рабочыя здольны толькі тады, калі яны будуць добра згуртаваны. Тады іх сіла становіцца магутнай сілай, страшнай і сьмяртэльнай сілай для багатых.

І вось для свае арганізаванай барацьбы з буржуазіяй рабочыя ўсяго сьвету выбралі ў гаду адзін пэўны дзень—1-е Мая.

Чаму рабочыя выбралі днём арганізаванага выступленьня на барацьбу з буржуазіяй усяго сьвету дзень 1-га Мая? У гэты дзень—1-га Мая—у 1868 г. адбылася ў Амэрыцы адна з вялікіх забастовак. Вось чаму гэты дзень стаў памятным для працоўных, як дзень змаганьня за лепшае жыцьцё, за зьнішчэньне дармаедаў-буржуяў.

Праз колькі год, калі рабочыя ўжо мелі сваю арганізацыю, яны пры вызначэньні агульнага дня барацьбы і ўспомнілі забастоўку амэрыканскіх рабочых.

40 гадоў таму назад у 1890 г. упаршыню працоўныя ўсяго сьвету адсьвяткавалі 1-е Мая. Страх ахапіў буржуазію перад гэтым днём. Бо ў гэты дзень было пастаноўлена спыніць усю

Татарка і самаедка.

працу і вийсьці дружна са съцягамі, з песьнямі на вулицу. Багатыя чакалі сваей пагібелі. Яны нават не спадзяваліся на ўзброеных сваіх奴жачаў—паліцэйскіх і войска. З вялікіх гарадоў яны ўцякалі ў вёскі, дзе было зацішней. Але рабочыя яшчэ слаба былі згуртаваны. Буржуазія іх перамагла.

З таго часу 1-е Мая кожны год было днём барацьбы працы з капіталам. Сотні і тысячы забітых і параненых рабочых застаецца кожны год пасля сьвяткаваньня на вуліцах гарадоў.

Гэтая барацьба нямінуча. Надыйдзе дзень, калі рабочыя перамогуць і будуць вольна разам з намі сьвяткаваць 1-е Мая.

У Савецкім Саюзе 1-е Мая гэта—сьвята агляду нашай работы па будаваньню новага жыцьця—соцыялізму. Замежныя буржуі з усіх сіл стараюцца перашкодзіць нам, разбурыць нашу працу. Яны ведаюць, што Савецкі Саюз—грозная і страшная сіла для багатых. І чым больш будзе расьці Саюз, тым скарэй наблізіцца іх сьмерць.

Рабочыя ўсяго сьвету сочаць за нашым жыцьцём, яны вучацца ад нас, як рабіць рэволюцыю,

як змагацца. Савецкі Саюз—іх абарона. Вось чаму працоўныя іншых краін ідуць з намі, стаяць за нас.

Нашая Чырвоная армія трымае моцна вінтоўку і пільна сочыць за тым, што робяць буржуі. Мы 1-ы Май сьвяткуем вольна. Але гэтак-жа вольна павінны сьвяткаваць сваё сьвята і працоўныя іншых краін. За гэта яны змагаюцца і даб'юцца свае перамогі.

Украінец.

Цюрк.

Першамайская песенька

Верш А. Якімовіча.

Мал. А. Тычыны.

Наша стройная калёна
Дружна, весела ідзе.
Поле, рэчку, луг зялёны
І усіх, усіх дзяцей
Мы вітаем
З Першым Маем!

А ўсім ворагам Саветаў
Мы адкажам сьмела гэтак:
„Сьцеражыся, пан пузаты,—
Мі сьвяткуем наша сьвята!“
Гэй, наперад, акцябраты!

Дзеці ўсіх краін і нацый,
Дзеці паднявольнай працы,
Вас вітаем
З Першым Маем!
Волі сьветлай вам жадаем!

Хай колгасамі палеткі
Закрасуюць, зашумяць.

Мы ўсе дзеткі-малалеткі
Будзем большым памагаць.

На шырокіх, вольных далях
Бацькі колгасы збудаваці.
Акцябронак бравы, юны
Пабудуе і комуну.

Гэй, да нас, да нас ідзеце,
Беднаты працоўнай дзеці!
Мы вясёлаю гурбой
Мілы Май сустрэнем свой.

Наша стройная калёна
Дружна весела ідзе.
Поле, рэчку, луг зялёны
І усіх, усіх дзяцей
Мы вітаем
З Першым Маем!

Змагацца дружна за сьвет новы—мы заўжды гатовы!

У „ВОЛЬНАЙ“ КРАІНЕ.

(УСПАМІНЫ АБ ПЕРШАМАЙСКІМ СЬВЯТКАВАНЬНІ).

У 1919 годзе я жыў у Бастоне (Амэрыка). У гэтым горадзе вельмі шмат фабрык і заводаў. Сотні і тысячы рабочых.

Да імперыялістычнай вайны сьвяткаваньне 1-га Мая праходзіла там досыць „вольна“.

Выстаўлялі ў гэты дзень больш паліцыі, дзе-ні-дзе зьяўлялася войска, часамі разганяліся дэманстрацыі—вось і ўсё.

У 1919 годзе ў Амэрыцы запахла рэвалюцыяй.

Падрыхтавалася вялікая першамайская дэманстрацыя працоўных.

Першага Мая выйшлі на вуліцу. Вялізарны натоўп. Радасна ўзьвіваюцца сьцягі. Цьвёрдымі крокамі ідуць рабочыя, нясуць плякаты, паўзуць намаляваныя фігуры буржуаў.

„Інтернацыянал“ на ўсіх мовах грыміць ад хваста да галавы дэманстрацыі.

Живое людзкое мора. Трамваі, аўтамабілі, брычкі спыняюцца...

Магутнасьць дэманстрацыі дзівіць і палохае панюў і „паненак“ у аўтамабілях...

Праходзім па галоўнай вуліцы. Пярэднія спыніліся. Заднія націскаюць.

Змаўкае „Інтернацыянал“ і адклікаецца дзесьці рэхам у хвасьце.

— Чаго сталі? — нясецца па радох.—Уперад!

Уперадзе барыкады. Штосьці звалена на вуліцы.

— Ці-ж доўга раскідаць?

Націснулі. Нешта затрашчала.

Наверсе паказаўся афіцэр.

— Назад! Назад! Вярні назад!

Ззаду афіцэра—салдаты.

— Салдаты свае. Страляць ня будуць,—крыкнуў нехта.

Націснулі яшчэ.

Бухнуў стрэл. Другі. Залп.

Калёна выгнулася бокам, кінулася па бакавой вуліцы, перастроілася. Адзін-другі паварот—і барыкада абойдзена.

Натыкаемся на другую. Зноў салдаты, страляніна. Зноў паварот—і другая барыкада таксама застаецца з боку.

Натоўп расьсердаваны.

Перад трэцяй барыкадай не зварочваем з дарогі.

— Хадзем проста! — грыміць у шэрагах.

Напор. Барыкада зруйнавана. Пачынаюць сьвістаць кулі. Хтосьці паранены. Двое ўпалі. Яшчэ.

г. Чыкаго—адзін з вялікіх гарадоў Амэрыкі.

— Тра-та-та!..
 І яшчэ. Зноў падаюць.
 Спыняюцца. Паварот назад.
 Разыходзяцца па клюбах.

Увечары мітынгі пратэсту. А
 раніцою—арышты. Шмат каго
 высылаюць...

Рабочы І. Дудар.

П. Трус.

ПЕРШАМАЙ.

Вясна!.. Вясна! ў далі над краем
 Зара вяргіняю цвіце.
 Мы гэты дзень назвалі Маем—
 Дзень сьветлай радасьці людзей.

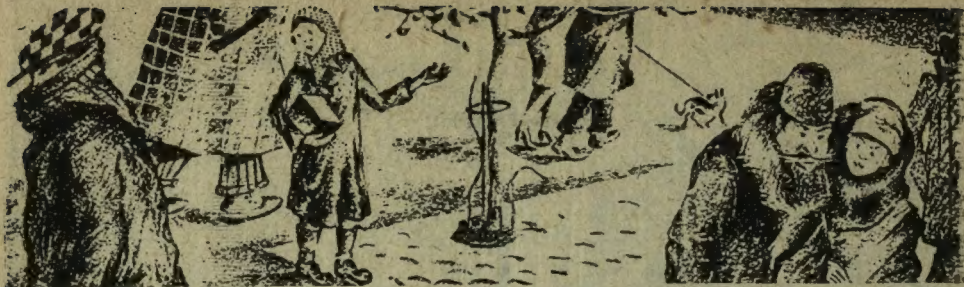
Мінулі грозныя навалы...
 Парваны пугы—кайданы...
 І мы магутным карнавалам
 Вітаем моладасьць Вясны.

Вітаем песняй вызваленьня,
 Адвечнай казкаю жыцця.

Няхай на славу пакаленьням
 Над краем зоры шалясьцяць!..

Няхай цвітуць, не адцвітаюць
 Шыпшыны сонечных зарніц!..
 Няхай ад берагу да краю
 Гамоняць хвалі ў цішыні!..

Хто з лірай плакаў пры дарозе,
 Каго вадзіў жабрачы кій—
 Вясьне чароўнай на парозе
 Кладзе лаўровыя вянкi!

Дзяўчынка з запалкамі.

(ПРА ЖЫЦЦЁ БЕДНЫХ ДЗЯЦЕЙ ЗА МЕЖАМІ).

БЫЛА позная халодная восень. Усе лісточкі з дрэў апалі і вецер ганяў іх па вуліцы. Гразь замерзла, але сьнегу яшчэ ня было.

Аднаго разу вечарам па вуліцы ішла дзяўчынка. На ёй была падраная вопратка; голыя рукі пасінелі ад холаду; на босых нагах былі вялікія, дзюравыя матчыны чаравікі. Праз адну дзюрку выглядаў голы чырвоны палец.

Уся яна дрыжэла ад холаду

і пасінеўшымі рукамі трымала перад сабой некалькі пачачкаў запалак.

Гэтыя запалкі яна сьпяшлася прадаць, каб зарабіць хоць некалькі капеек ды купіць хлеба ў хату. У цёмнай халоднай іхнай хаце ляжала хворая матка. Раней яна, калі была здаровая, працавала на фабрыцы, але зарабляла мала, і грошы адразу праядалі. Нічога ў хаце ня было апроч дзесятка запалакаў. Цяпер-жа, калі яна захва-

рэла, на фабрыцы яе разьлічылі і ні капейкі грошай ня далі. Вось і прышлося дзяўчынцы ісьці запалкі прадаць.

Стала дзяўчынка на рагу вуліцы і гукае: „Хто купіць запалкі? Каму трэба запалкі?“

А каля яе праходзяць багатыя паны. Апанутыя яны ў цёплыя футры ды шапкі. Ідуць не сьпяшаючыся і на дзяўчынку ўвагі не зьвяртаюць.

Бачыць яна—нічога тут не прадасі,—пераб'ягае на другі бок вуліцы. Раптам над вухам пачула крык возніка: „гэй!“ Як рванулася дзяўчынка, чаравік вялікі з нагі згубіла, сама ледзь справілася ўцячы.

Азірнулася,—на вазку таўсты такі пан паехаў.

Стала яна на другім рагу вуліцы, зноў гукае:

— Каму запалкі, хто возьме запалкі?

Ужо даўно як сьцямнела, пара дахаты, а яна яшчэ не прадала запалкаў, няма з чым дахаты варочацца.

Пайшла яна сумная па вуліцы. Ногі яе адубянелі, не хацелі далей ісьці, уся яна пасінула і дрыжэла ад холаду. Яна спынілася каля вялікага панскага дому. Зірнула ў вакно—там так прыгожа, сьветла, людзей шмат і ўсе яны так хараша ды багата прыбраны, сядзяць за вялікім сталом, а на сталі тым розных смачных страў многа—і мяса, і пірагоў, і цукерак, і садавіны.

Заглядзелася дзяўчынка, з месца скрануцца ня хоча, здаец-

ца чуе пах усіх гэтых прысмакаў. Стаіць, а ногі і рукі зусім ужо замярзаюць.

„Дай,—падумала дзяўчынка,—пагрэюся крыху запалкамі“, і пачала адну за адной паліць іх ды грэць свае здубянелыя пальцы.

Калі ўсе запалкі былі спалены, дзяўчынку пачаў зморваць сон.

Позна вечарам ішлі рабочыя з фабрыкі. Ubачылі дзяўчынку, паслухалі—жывая. Дзяўчынка ледзь дыхала. Яны скоранька забралі яе, каб занесці ў больніцу. Глянулі ў акно, дзе баліла паны, і адзін з іх сьціснуў кулак і ды злосна так кажа: „Пачакайце, дагуляецеся і вы, паганьы“.

ПЕРШАМАЙСКАЯ ЛІСТОУКА

(З ЖЫЦЦЯ НЯМЕЦКІХ ПІОНЭРАЎ).

ПАУЛЬ—самы жвавы растаропны піонэр у сваім атрадзе. Няма таго заданьня, якое-б ня выканаў Пауль. Звычайна яму і даручаецца самая цяжкая праца.

Перад днём Першага Мая атрад піонэраў пры Бэрлінскай фабрыцы „Унівэрсаль“ атрымаў заданьне ад камуністых: расклеіць у сваім раёне адозву да ўсіх працоўных аб першамайскім сходзе-дэманстрацыі.

Але ня лёгкая гэта работа расклеіць у горадзе адозвы, дзе на кожным кроку сачаць за парадкам тоўстыя паліцэйскія з такімі-ж тоўстымі палкамі. Асабліва пільна сачаць паліцэйскія цяпер, напярэдадні такога вялікага сьвята працоўных.

Павадыр атраду выклікаў да сябе Пауля і сказаў:

— Вось табе сотня лістовак... Сёньня-ж трэба расклеіць. Разумееш?

Дзіва, што ён разумее!

Ня відаць на вуліцы паліцэйскага. Му-сіць, зайшоў дзе за вугал. І Пауль борзь-дзенька, на хаду, прыклеіў да камяніцы лістоўку. Прайшоў шагоў з дзесяць і зноў прыляпіў другую.

Паліцэйскі раптам высунуўся з-за вугла і згледзеў Пауля. Ого, ён нюхам чуе пах мучнога клею, ён заўважыў знаёмую пада-зронную хаду Пауля...

— А-а, галубок, я-ж табе пакажу...—за-мармытаў паліцэйскі, і пусьціўся з гумавай палкай-даўбешкай за Паулем.

Пауль адразу-ж пачуў ззаду знаёмы цяжкі грукат... Ён кулём кінуўся ўздоўж вуліцы...

— Стой, заб'ю!...—як мядзьведзь, раве паліцэйскі.

І раптам—якое шчасьце!—перад Паўлем дзірка ў сад...

Паліцэйскі з разгону, таксама шуснуў услед за Паўлем у дзірку.

Ён так грукнуўся ў дзірку, што плот захістаўся. Але... так і завяз, як сьвіньня, у плоце. Ужо рад-бы і назад, ды галавы не дастаць.

Пауль стаіць збоку і заліваецца сьмехам.

— Пачакайце „таварыш“, я памагу,— жартуе Пауль.

Аж іскры сыплюцца з вачэй у паліцэйскага ад злосьці. Ён-бы паказаў Паўлю „таварыша“, каб мог яго дастаць.

Пауль-жа тымчасам спакойна ўзьлез на шчыкегы, перакуліўся на живот і... ціхенька прыклеіў лістоўку да плячэй паліцэйскага. „Яго плечы ня горшыя, чым камяніца, апрача таго—жывая рэклама“—думае Пауль.

Паліцэйскі з сілаю рвануў сваю чырвоную морду і вылузаўся з дзіркі.

Ад злосьці ён толькі вылаяўся самымі адборнымі брыдкімі словамі і патрос даўбешкай у бок Паўля.

Потым адварнуўся і, кусаючы свае рыжыя вусы, адышоўся ад гэтай праклятай дзіркі. На пляхох паліцэйскага красавалася чысьценькая комуністычная адозва, на якой буйнымі літарамі было напісана:

„1-га Мая ўсе працоўныя выходзьце на вуліцу. Кідайце працу! Прэч буржуазную ўладу ў Нямецчыне! Няхай живе рэволюцыя!“

Падыйдзе рабочы, спыніцца, пачытае і, усьміхнуўшыся, пойдзе сабе далей.

— Што за трасца,—мармыча сабе пад нос паліцэйскі,—чаго яны з мяне сьмяюцца?!

Ганс Бойер.

ДЗЕТКІ

Верш
Л. ГАЎРЫКАВА

Мы малалеткі,
Малыя дзеткі,
Сышліся разам
У сад дзіцячы.
Вясёлым роем
Мы з трэсак робім
Ўсё вышай, вышай
Завод з трубой.
А там за плотам,
За агародам,
Навакол цэгла
Ляжыць гарой.
Сьпяшыць да ночы
Натоўп рабочых,
Таксама робіць
Завод з трубой.
Вы—малалеткі,
Малыя дзеткі,
Міне так хутна
Яшчэ пяць год.
І скоро, скоро
Вучыцца ў шко
Вы пабяжыць
Адгэтуль пр

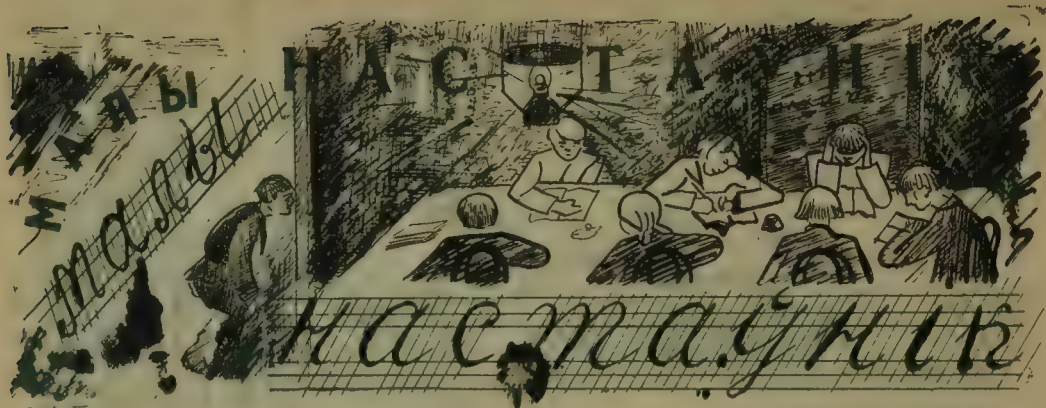

МАЛАЛЕТКИ

Мал.
А. ТЫЧЫНЫ

Як многа новых,
Зусім гатовых
Заводаў будзе
Кругом шумець.
Вось затрубілі
Аўтамабілі,
Бягуць, грукочуць:
Сядай, хто хоча!
Па ўсёй краіне
Гудуць машыны,
І самалёты.
Лятуць-лятуць.
Зямлю капаюць,
Цэглу ўзьнімаюць
Машынай дужай
Высока ўверх.
Вам, малалеткам,
Вам, пяцілеткам,
Жыць будзе лепей,
Чым нам цяпер.

Апавяданьне А. ДЫЛА.

Малюнкi А. ТЫЧЫНЫ.

МІХАСЬКУ 9 год. Гэта спрытны, разумны хлопчык. Вучыцца ён вельмі добра, усё хоча ведаць, усім цікавіцца.

Міхаська акцябронак. Ён з гонарам носіць чырвоную зорачку.

І дзеці любяць Міхаську, ды і як-жа ня любіць яго?

Ён вельмі чулы хлопчык, заўсёды дапамагае сваім таварышом, з усімі дружны, заўсёды вясёлы.

І ўсё то ён умеє: і трактар змайструє, і чырвона-армейца намалює, ды і другім пакажа, як рабіць.

Адна толькі ў яго бяда: маці нешта пачала хварэць. Натупаецца яна за дзень і ўвечары ледзь ходзіць. Бацькі ў Міхаські няма. Памёр бацька, калі Міхаська быў яшчэ зусім маленькім. Хлапец дапамагае матцы, як толькі можа: вады прынясе, дроў наколе, хату падмяце, у коопэратыў зьлётае.

— Ах, ты, памочнік мой даражэнькі,—скажы маці і прытуліць да сябе Міхаську, а ён рады, што можа дапамагчы ёй.

Увосень у школе пытаўся настаўнік у дзяцей—у каго бацькі няпісьменныя? Запісаў і Міхаськаву маму, каб прыходзіла ўвечары ў школу вучыцца

грамаце. Але не магла наведваць школу хваравітая кабета, а вучыцца вельмі жадала.

— Кепска жыць на сьвеце няпісьменнаму,— сумавала яна:—Нават і газэты не магу прачытаць, каб ведаць, што дзе робіцца.

Зайшоў аднаго разу Міхаська ўвечары ў школьную бібліотэку, чуе, нехта ў суседнім пакоі займаецца.

„Што за ліха,—думае ён,—здаецца, што ўвечары ў школе няма заняткаў?“

Падышоў ён да дзвярэй, зірк у дзюрачку. Бачыць—сядзяць людзі, і маладыя і старыя, з кніжкамі, і ўсе вучацца. А настаўнік ім кажа:

— Трэба добра вучыцца, бо да 1-га Мая ўсе павінны быць пісьменнымі.

Адышоўся Міхаська ад дзвярэй і пачаў разважаць:

— А я ведаю хто, гэта — гэта бацькі вучняў. Але вось чаго не разумею—чаму настаўнік казаў, што абавязкова да 1-га Мая яны павінны навучыцца?

Нарэшце надумаўся:

— 1-ае Мая — сьвята працоўных. Пісьменны чалавек лепш можа дапамагчы ў будаўніцтве Савецкага Саюзу. Трэба ўсім працоўным навучыцца грамаце і

прыняць удзел у будаўніцтве. А мама мая няпісьменная, сумаваў Міхаська: як быць?

Прыйшоў дахаты, расклаў кніжкі і кажа:

— Мамачка, ведаеш што: я цябе буду вучыць грамаце.

Засьмяялася маці:

— Ну і настаўнік знайшоўся, сам лепш вучыся.

Доўга яны спрачаліся, але ўсё-такі Міхаська яе ўгаварыў. І з гэтага дня кожны вечар можна было бачыць, як, схіліўшыся над кніжкай, маці з сынам вучылася.

Цяжка было хвораў жанчыне займацца, але цярплівасьць і праца ўсё перамаглі. І Міхаська, замест таго, каб гуляць з таварышамі, цярпліва вучыў сваю матку, бо глыбока запалі яму ў голаву словы настаўніка:

— Да 1 Мая ўсе павінны быць пісьменнымі.

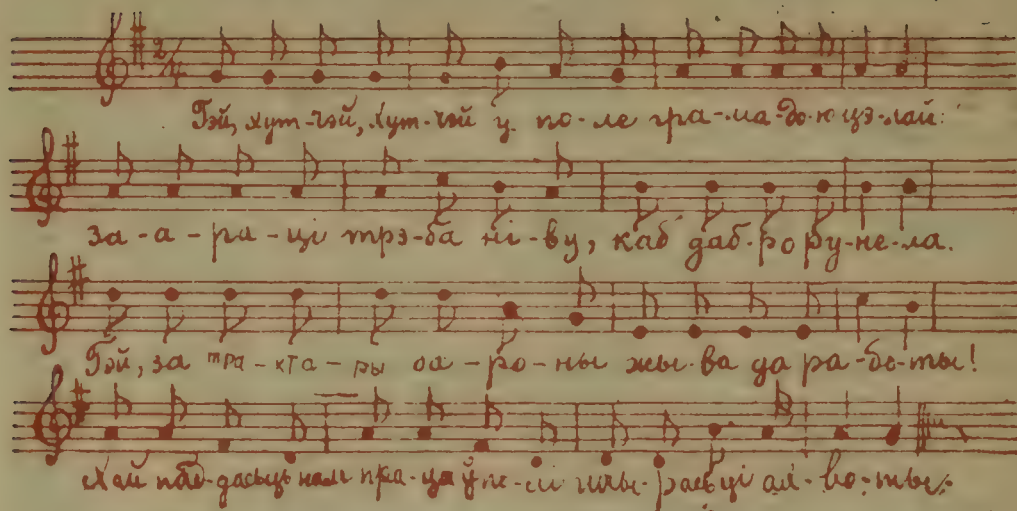
Прышло 1 Мая. Радасна Міхаську, праца яго не прапала дарма: мама яго чытае і піша. Ён ганарыцца, што і яго маці пісьменная і што цяпер ён можа сьмела адказаць настаўніку: мама мая граматная.

І маці рада, выпісала газэту, чытае.

— Здаецца другім чалавекам зрабілася, як навучылася чытаць,—разказвае знаёмым; а ўсё-ж гэта мой Міхаська, каб ня ён, дык і памерла-б цёмным чалавекам.

ГЭЙ, ХУТЧЭЙ У ПОЛЕ!

Гэй, хутчэй, хутчэй у поле
Грамадою цэлай!
Заараці трэба ніву,
Каб добром рунела.

Гэй за трактары, бароны,—
Жыва да работы!
Хай паддасьць нам праца
ў полі
Шчырасьці, ахвоты.

Мы засеём мігам гоні
Бульбай і пшаніцай...
Гэй да воркі, гэі да севу
На вольнай зямліцы!

Праца ў гурце будзе спор-
най,

Палягчэе доля;
Дык пакуль нам сілы хопіць,
Засявайма поле!

Масавая колектывная гульня дзяцей на першамайскім сьвяткаваньні.

ПЯЦІДЗЕНКА

АЛЕСЬКА вельмі любіла нядзелі. Тата быў тады дома і так цікава забаўляўся з ёю альбо што-небудзь цікавае апавядаў.

Алеська цёнгле лічыла на пальцах, калі-ж, нарэшце, тата будзе дома.

— Яшчэ тры дні чакаць,—разважала сёння раніцай дзяўчынка.

Глядзіць, а тата зусім не сьпяшаецца, як заўжды, на работу: п'е сабе паволі чай, чытае газэту.

Гадзіннік ужо дзевяць разоў выбіў, а тата ўсё яшчэ ня зьбіраецца.

— Тата! Ты сёння спозьнішся на работу,—затурбавалася Алеська.

— Я сёння не пайду на работу, я адпачываю. Пайду з табою гуляць,—адказаў, усміхаючыся, тата.

— Але сёння-ж не нядзеля?—здзівілася дзяўчынка.

— А я цяпер часцей адпачываю.

— Праз колькі-ж дзён? — пацікавіліся Алеська.

— Чатыры дні працую, а пяты адпачываю, а раней шэсьць дзён працаваў, а сёмы адпачываў, — растлумачыў бацька.

— Я сёння не пайду на работу...

Завод працуе бесперапынна.

яны працуюць і заўсёды на фабрыцы працуюць людзі.

Алеська ўважліва выслухала і сказала:

— О, дык гэта-ж вельмі добра: і менш рабіць прыходзіцца і больш машыны вырабу дадуць, калі будуць працаваць кожны дзень.

— Але-ж, але-ж, для гэтага-ж і пяцідзёнка вось уведзена,—кажа бацька.—І рабочым лепш, і вырабу больш будзем мець.

— А чаму гэта так?

— Цяпер адпачываюць ня ўсе разам, а кожная група рабочих з нашай фабрыкі мае свае дні адпачынку: я і некалькі маіх таварышоў маем вольны дзень ад работы сёння, і ншыя заўтра, пасля заўтра... Гэта зроблена для таго, каб машына працавала бесперапынку круглы год. Машыны, такім чынам, ніколі няспыняюцца без патрэбы: заўсёды

К. ДМІТРАВА.

Апав. Л. Чарняўскай

Мал. Е. Саматыя.

МІХАСЬКА сірата і бацькоў сваіх ня памятуе. Выгадаваўся ён у дзіцячым доме. Яго бацька і матка, уся радня—гэта шумлівая, часам крыклівая, вясёлая грамада дзяцей у дзіцячым доме.

Вось ідзе ён па вуліцы з школы ў дзіцячы дом, часам сходзіць на бок, коўзаецца па замёрзлым раўчаку.

Раптам адзаду чуе крыкі: „Ай, ай, укусіў!.. Трымайце яго, беце яго.“

Азірнуўся Міхаська, але ня справіўся ён аглядзецца, як да яго цішком падсунуўся чорненькі сабачка, падскочыў і цоп за руку. Ня дужа забалела, толькі заняла крыху і кропелькі крыві выціснуліся на ўкушаным месцы.

Спалохаўся Міхась, стаў. Бачыць: недалёчка жанчына стаіць, уголас плача, рукой трасе, і ў яе з рукі кроў капае.

І да Міхаські людзі падбеглі: „Што, укусіў? Дзе? Пакажы? Дзе ты жывеш? Гэта-ж шалёны сабака...“

А Міхаська ледзь дух зводзіць, сказаць нічога ня можа. І нібы чужымі, не сваімі вачыма ўбачыў ён, як наперадзе ад яго, на мосьце нейкі вайсковы забіў стрэлам сабачку.

Усё гэта так хутка адбылося—у адну хвіліну.

Жанчына, вохкаючы, села на возьніка і паехала. А каля Міхаські цэлы натоўп сабраўся. Кожны новы чалавек, што падойдзе, даходзіць у чым справа.

Міхаська ўжо апрытомнеў. Расказаў,—хто ён і адкуль.

Яму раяць: „Хутчэй варочайся ў школу, бліжэй туды“.

А Міхась адказвае:

— Не. Пайду ў дзіцячы дом. А то загадчыца падумае, што я так дзе па вуліцах бадзяюся.

І пайшоў. Пацягнулася за ім некалькі цікавых, аж у самы дзіцячы дом праводзілі.

Дзеці, даведаўшыся пра здарэнне з Міхасём, абступілі яго кругам. Глядзяць на яго з подзівам і са страхам. А нечы жаласны голас прамовіў:

— Што-ж гэта будзе, ашалее Міхаська?

— Што ты гэта гаворыш, Костусь?—з дакорам запярэчыла Марына Іванаўна, загадчыца дому.

— Ты ня бойся, Міхасёк. На твою больку ёсць лекі. Вось мы з табою зараз сядзем на трамвай, і я цябе завязу ў Бактэрыялёгічны інстытут. Там табе зробяць разоў колькі прышчэпку і хадзі сьмела...

Міхаська павесялеў крыху, хоць яшчэ і ня мог стрымаць дрыжыкаў.

Ехалі трамваем праз увесь горад. Дзень быў не марозны і Міхась увесь час пазіраў праз вакно. Бягуць міма будынкi, людзі на тратуарах, школа нейкая даўгім парным ланцугом расьцягнулася і прамільгнула міма. Праразьлівым званком ачышчае трамвай сабе дарогу.

— Ну, тут нам выходзіць,— узнялася з месца Марына Іванаўна, і Міхась устаў.

Вылезьлі, збочылі ў завулак.

— Цётка Марына,—спытаўся Міхаська,—а гэта балець будзе, калі прышчэпку зробяць.

— Нічога, цяпцець можна. Сабака балючэй укусіў.

— А як гэта шчэпяць? Як воспу, у руку?

— Не, у живот. І чаго ты палохаешся так, нічога страшнага няма.

Яны ўбачылі дом з доўгаю шыльдаю: „Бактэрыялёгічны інстытут“.

Марына Іванаўна агледзелася і павяла Міхася ў тыя дзьверы, дзе было напісана „Прыём“.

Там у пакоі сядзела некалькі чалавек, і спаміж іх Міхась пазнаў цётку, што перад ім укусіў сабака. Яна ўжо не галасіла, а і цяпер ўсё памахвала ўкушанаю рукою.

— Цётка Марына,—крануў Міхась загадчыцу за руку.— Вось гэтую цётку таксама той сабака укусіў.

Жанчына пачула.

— А, і ты, хлопчык, пад зуб шалёнаму сабаку трапіў. Вось гэтак і я... Ішла сабе з коопэратыву, на благое не спадзяючыся. Ці мала сабак бегае? А ён мяне хоп за руку, усе зубы ўсадзіў. Трэба-ж так, што гаспадар ня бачыў, што сабака ашалеў, пусьціў яго з двара ўцячы. Можна бегае яшчэ і кусае людзей.

— Не,—усьцешыў яе Міхаська.—Ён ужо ня бегае. Я бачыў: яго вайсковы на мосьце забіў з рэвольвэру.

Сабачка падскочыў і цоп за руку.

Марына Іванаўна запісала Міхася на прыём.

Ён толькі трохку зморшчыўся, калі доктарка, адцягнуўшы яму скуру на жываце, укалола шпрыцам.

— Заўтра раніцой а дзевятай гадзіне прыдзеце. Усіх уколаў шаснаццаць прыдзецца зрабіць...

— Марына Іванаўна, — спытаўся Міхась, калі яны ўжо выйшлі на вуліцу. Чаму гэта завецца „Бактэрыялёгічны Інстытут“? Слова такое цяжкае, ледзь вымавіў...

— Тут, мой каток, даследуюць розныя бактэрыі. А бактэрыі, калі хочаш ведаць, гэта такія маленькія, малюсенькія істоты, правільней казаць ніжэйшыя арганізмы. Яны такія маленькія, што іх без павялічальнага шкла і ня ўбачыш. Бактэрыі ўсюды поўна. Носіць іх вецер разам з пылам, аж кішаць яны ў стаячай вадзе... Усе заразлівыя хваробы: шкарлятына, тифус, дыфтэрыт і іншыя розныя прыз гэтых бактэрыі. Іх завуць яшчэ бацыламі. Ёсць бактэрыі і не шкодлівыя...

Але я цяпер раскажу табе пра выдатнага чалавека, вялікага вучонага Люі Пастэра. Быў ён родам француз, радзіўся ў 1822 годзе. Ён гэта і стварыў навуку пра бактэрыі. Усё свае жыццё ён даследаваў розныя віды бактэрыі, а з 1877 году пачаў даследаваць бацылу шалу і знайшоў спосаб захаваць укушанага шалёнаю жывёлаю ад заражэння.

Свае доследы ён рабіў над трусамі. Ён браў ад хворых на шал тусоў мазгі з хрыбта і

Вось гэтую цётку таксама той сабака ўкусіў.

высушваў іх. Высушаная-ж атрута ў значнай меры траціць сваю моц. Спачатку Пастэр браў зусім слабую рошчыну зробленага ім лякарства і ўспырскаваў пад скуру здаровым трусікам. Потым з дня у дзень ён успырскаваў значна мацнейшую рошчыну. Цяпер да тусоў не прыставала шаленства. Далей ён прышчэпляваў ім сьвежыя мазгі ад хворае жывёлы, і тусы не захварэлі на шал.

У 1885 годзе Пастэр зрабіў першую прышчэпку хлопчыку Юзіку Мэйстару, вось такому як ты, гадоў дзевяціх. Яго быў моцна пакусаў шалёны сабака. Хлопчыка выратавалі прышчэпкі. З таго часу пачалі прышчэпкамі захоўваць ад заражэння шалам людзей, укушаных шалёнаю жывёлаю. Пачалі адкрываць Пастэраўскія інстытуты. Там здабывалі рошчыну для прышчэпак.

У нас, да рэвалюцыі, такіх інстытутаў было няшмат, толькі

па вялікіх гарадох. Цяпер-жа ў нашым Саюзе сетка гэтых інстытутаў значна пашырылася.

— А хто шалее з жывёлы? Толькі сабакі ды трусы?

— Кожная жывёла можа ашалець, калі яе ўкусіць шалёная жывёліна. Хоць і ня кожная канечна шалее. Зараза-ж трапляе ў кроў разам са сьлінаю шалёнае жывёліны.

— Во страшна, мусіць, калі карова ці бык шалее. Гэта-ж ён лётае тады, як шалёны.

Марына Іванаўна засьмяялася.

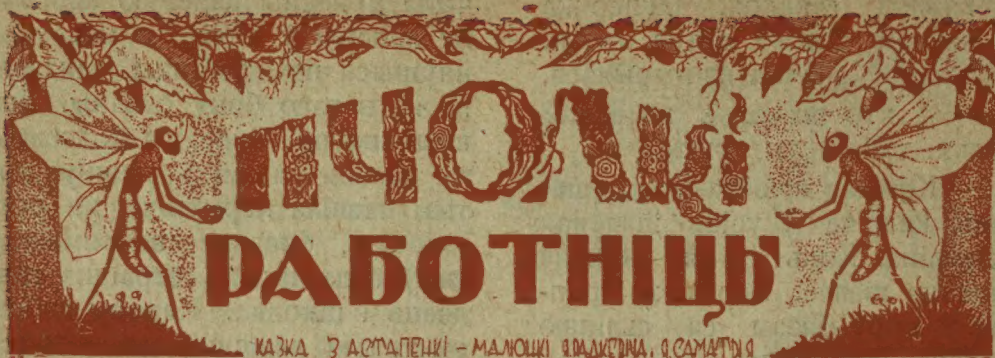
— Бо ён тады сапраўды шалёны. А праўда, страшна глядзець на шалёнага каня ці карову. Я раз на свае вочы ба-

чыла ў вёсцы шалёную карову. Яе заперлі ў хляве, а мы, узьняўшыся па драбінцы, глядзелі на яе з таго боку сьцяны. Яна кідаецца па хляве, ды як дасьць, як дасьць рагамі ў сьцяну, потым схавала кармушку на рогі і носіць, бразьне вобзямлю, і зноў падхопіць. І страшна глядзець і шкода... Карову забілі, як толькі яна суцішылася троху і далася гаспадыні вывесці з хлява. А гной з хлява вывезьлі і закапалі, бо дужа многа нацякло ў каровы з роту сьліны і пены.

Людзей найбольш кусаюць сабакі. Памятуеш, тая цётка ў пачакальні наракала на гаспадара, што даў уцячы з двара шалёнаму сабаку. Сапраўды гаспадар вінаваты. Сабака не шалее адразу. Як толькі хвароба пачне забіраць яго, ён робіцца невясёлым, ня есьць, хоча кусацца, кідаецца спачатку на хатнюю жывёлу: сабак, катой, карой, коняй, сьвіней. Брэша ён тады хрыпатым брэхам з кароткім выцьцём. Вось калі ёсьць такія падазроныя адзнакі, яго канечна трэба пасадзіць на ланцуг. Калі сабаку не прывязаць, ён уцячэ з двара і будзе кусаць кожнага, каго напаткае. Шалёных сабак стараюцца забіваць пры першай магчымасьці, але калі, выпадкам, шалёнага сабаку ня ўдасца забіць, яго усёроўна праз некалькі дзён спараліжэ, і ён здохне.

Вось мы з табой, Міхаська, гамонячы, паўдарогі ўвайшлі. Ня варта ўжо садзіцца на трамвай. Дойдзем.

На краі дубровы,
На краі паляны
Ліпа з адмысловым
Узнялася станам.
У ліпе той, надзіва,
Доўгім цягам часу
Зроблены рупліва
Дуплаў выкрутасы.

— Штосьці зноў сягоньня
Ў кепскім я настроі?
Вусікі крутыя
Зьвісьлі ў непарадку.
— Гэй! гарбаты, лёкай!..
Труцень плешча ў ладкі.

Там у хатках шэрых,
Хатках невясёлых
Добрыя кватэры
Мелі сабе пчолы.
Ледзь загляне золак—
Пчолкі мітусацца,
Бо заўсёды-ж пчолы
Рупныя да працы.

У каморы позна
Устаў-прачнуўся труцень.
Шавеліць вусамі,
Галавою круціць.
У вакенца сьвеціць
Сонца залатое.

Тут прыносяць служкі,
Стаўшы у чароды,
Ў лісьціках і сподках
Ліпавага мёду.

А усьлед з дакладам
Гужам маткі-пчолы
Хіляцца з паклонам
Нізенька да долу.
„Так і так“... гавораць.
Хілячыся нізка:—
„Шмат прыносяць мёду
Пчолкі-працаўніцы“..
— Мала, вельмі мала!..
Труцень вымудрае.

І выходзяць маткі
Шчыльнымі радамі.

*

На кару дупла пад вечэр
Наляцела пчол з паўроя.
Баюць гарача аб нечым,
Мітусяцца чарадою.
Не ляцяць яны ў хаткі,
Пчолку слухаюць махнатку:

— Хіба-ж гэта можна,
Хіба-ж гэта—праўда?!..
Выядае труцень
Нашы соты заўжды.
Ліпавыя соты
Есць ён з місак срэбных.
Хіба гультаі нам
Гэткія патрэбны?!

— Не!..—узьняўся цэлы рой.
— Нам ня трэба гультаёў!..
— Ша-а! маўчыце!.. Годзе, годзе..
Вось жаўнеры падыходзяць...

Папалохаліся пчолы,
Сталі гужам невясёлым..
... А жаўнеры ў адну хвілю
Іх махнатку захапілі
І ў дупле, у цішыні
З ёю зьнікнулі яны...

*

У пчаліным стане
Загарэлася паўстаньне..
У паўстаньні, шырай-шырай,
Ўвесь гарыць пчаліны вырай.

На становішчы вайсковым
Абвясьцілася ўсё дрэва..
І направа і налева

І ў гары, і ў нізе шнараць
З добрай зброяю жандары.
Але пчолкі дружна сталі,
Ня кідаюць забастоўкі,
Рассылаюцца лістоўкі,
Клічуць іншых на паўстаньне.
Трутня цягнуць з тых палацаў
Ды расстрэльваюць на пляцы.

*

Стала пчолкам-працаўніцам
З таго часу лепей жыцца..
Бяз прыгнёту ды прыгону
Паляцелі дні разгонна.
І ў комуне той пчалінай
Праца йдзе цяпер няспынна.

ЗАГАДКІ САМІХ ЧЫТАЧОЎ

Друкуем загадкі наступных дапішчыкаў: Заброцкай Любы, Луглянава Паўла, Заброцкага Флора, Сарагаўца Амяльяна.

1. Брат брата сячэ, белая кроў цячэ.
2. Прышоў госьць ды і пад лаўку палез.
3. Воўк жалезны, хвост ільняны.
4. Бяжыць ваўчок, асмалены бачок.
5. Поўна бочка круп, а на версе струп.
6. Цэлы хлявец белых авец.
7. За белым бярэзынічкам талалай брэша.
8. Быў клін, стаў блін, цячэ вада, а мне не бяда.
9. Браты за братамі гоняцца, а дагнаць ня могуць.
10. Сям'я душ трыста, багата, а ўсяго два локці хата.

ШАРАДЫ.

Маё першае—лік.

Маё другое—літара.

А ўсё разам—тое, што

Ёсьць у кожнай хаце.

*

Маё першае пачуеш тады, калі чаго-небудзь не хапае.

Маё другое—у кожным гумне ёсьць.

Усё разам—прылада, якая ёсьць у кожнага каваля.

Адгадайце назву кожнага малюнку. З першых літар назваў і з ўсяго малюнку цалком зляжэце лёзунг.